

CĂLĂUZA CREDINȚEI

Publicație lunară

Ianuarie (Gerar)

nr. 1 (61) / 2022

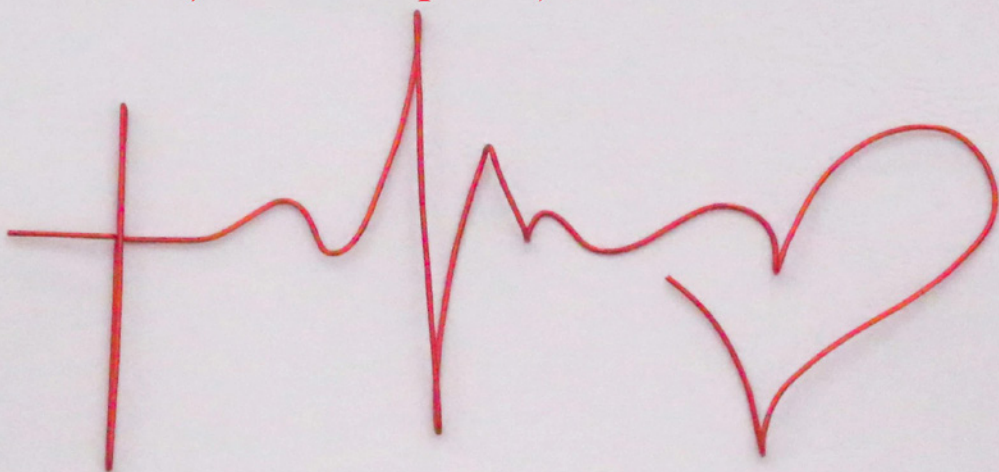
Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Credință

Speranță

Iubire

Să privim înainte cu speranță

Citiți în pagina 1

Pentru că m-ai născut, mami, îți mulțumesc!

Citiți în pagina 4

De unde vine cuvântul *Crăciun*?

Citiți în pagina 6

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv

Citiți în pagina 14

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

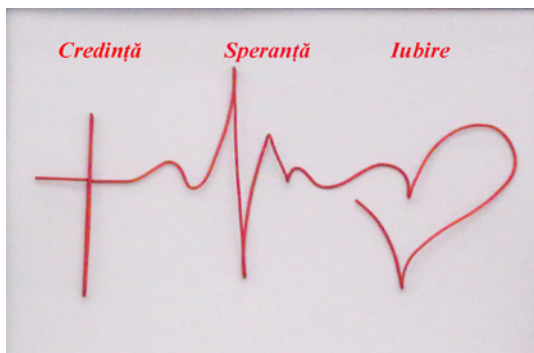
„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți dă nici bătă nici toiağ
Îți dă pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Să privim înainte cu speranță

Cu mila, cu îndurărilor și cu iubirea de oameni ale Unuia Născut, Domnului nostru Iisus Hristos, am gustat din bucuria intrării într-un nou an calendaristic, după ce, cu puțin timp înainte, am asistat la nașterea Celui care ne-a dăruit prin clipa de față tot ceea ce avem în prezent: trăiri, sentimente, bucurii și nostalgii deopotrivă, dar mai presus de toate, speranța unui nou început. Vreau să încep aceste câteva rânduri dorindu-vă multă sănătate (trupească și sufletească), împlinirea tuturor dorințelor, prosperitate, pace în suflet și speranța că Domnul Hristos a fost și este permanent alături de noi!

Dacă anul care a trecut a fost bun sau mai puțin bun, doar Dumnezeu știe, pentru că, așa cum am arătat și în ultimul articol al anului trecut, există posibilitatea ca fiecare să fi fost răsplătit după faptele sale. Deși nici nu s-a „răcit” bine anul care a trecut, gura lumii a început să „proorocească” și să zugrăvească în culori sumbre anul ce începe.

Părintele Iulian spunea adeseori că oricât de pătat și de murdar îți este trecutul, viitorul este imaculat. Tot așa, sfinții părinți spuneau că viața omului este ca o coală albă de hârtie. Depinde de cine scrie primul pe ea: diavolul sau Dumnezeu. Astfel, putem spune fără îndoială că anul care abia începe se aseamănă cu zorile dimineții, cu primele clipe ale zilei. Păi, dacă anul care începe este ca o coală nescrisă, de ce să o murdărim cu gânduri și păreri deșarte, în loc să ne rugăm Domnului Hristos să schimbe această perioadă de neliniște într-o perioadă de speranță, într-o relație mai strânsă cu El, prin înțelegerea rugăciunii și chiar într-o relație mai intensă cu semenii noștri prin săvârșirea de fapte bune?

Dacă am avea cu adevărat credința că Domnul Hristos l-a înviat pe Lazăr, că l-a ridicat din moarte și a prefăcut lacrimile surorilor sale în nespusă bucurie, atunci cred că am putea (am avea convingerea) și noi să stăruim în rugăciune să ne ajute și pe noi să ne ridicăm din frica de boală și să ne întărim în credință, în realizarea de fapte bune și în ajutorarea celor aflați în nevoi. Și cred astfel că vom ajunge să nu ne mai gândim atât de mult la noi înșine, să nu mai punem preț pe zvonurile

care răsar parcă din neant; vom ajunge să conștientizăm că există în lume semeni mult mai neputincioși, mai săraci și mai neajutorați decât noi.

Până la urmă, nu este vinovat cel care împrăștie zvonuri, ci cel care le acceptă. Este de la sine înțeles că în lume probleme vor fi, pentru că Domnul Hristos nu împiedică vijelia să se dezlănțuie, dar nici nu ne lasă singuri, ci vine la noi în mijlocul furtunilor vieții pentru a ne aduce pace. Citind Sfânta Evanghelie, să ne aducem aminte că Domnul Hristos a certat vânturile și a poruncit mării să se potolească! Și vântul s-a potolit, iar marea s-a liniștit (Marcu 4, 37-41). Mai mult decât atât, Domnul, atunci când s-a rugat pentru ucenicii Săi, nu a dorit ca aceștia să fie despărțiți de lume, ci să primească puterea de a viețui în lume și să găsească liniștea într-o lume veșnic agitată.

În legătură cu afirmația că Dumnezeu are grijă de noi și că indiferent dacă ne-a certat în perioada care a trecut, în viitor este posibil să avem parte și de nemărginita Sa milă. Vă aduc în probatoriu cuvintele Sfântului Isaac Sirul care ne asigură că: „Precum un grăunte de nisip nu trage cât o grămadă de aur, tot așa dreapta judecată a lui Dumnezeu nu trage în cumpănă cât mila Sa. Și în ziua judecății Dumnezeu rămâne tot iubire, iar dacă există totuși suferință - nefericirea nu e decât rodul voinței omului. Precum nu pot sta la un loc fânul și focul, așa nici judecata cea dreaptă și mila nu pot sta împreună în suflet”.

Pacea sufletească nu vine din lipsa problemelor și a greutăților cu care cu toții ne confruntăm, ci din credința și speranța pe care trebuie s-o avem întru Domnul Hristos, de a depăși toate aceste probleme, ca astfel să putem spune că adevărata liniște este rodul credinței, după cum afirma prorocul Isaia: „Nădejde neclintită, Tu ne vei păstra pacea noastră, că întru Tine ne punem nădejdea” (Isaia 26, 3).

În susținerea afirmației că anul în care tocmai am pășit trebuie privit ca o coală albă de hârtie sau mai bine spus ca un nou început, aduc ca „martor” pe Sfântul Apostol Pavel care spunea că: „Adevărata liniște înseamnă a ne încredința grijile lui Dumnezeu. Nu vă împovărați cu nicio grijă. Ci întru toate, cu închinăciune și prin rugă, cu mulțumire, cererile voastre să fie arătate lui Dumnezeu. Și pacea lui Dumnezeu, care covârșește orice minte, să păzească inimile voastre și cugetele voastre, întru Hristos Iisus” (Filipeni 4, 6-7).

Îmi sugera un coleg că datorită restricțiilor din pandemie au de câștigat mai mult cei care stau acasă și cei care lucrează de la domiciliu. Personal, nu sunt convins că această situație ne este folositoare și sufletului, pentru că, dintr-un anumit punct de vedere, izolarea prelungită de colectivitate ne poate îmbolnăvi, chiar dacă nu

luăm virusul. Cum? Prin faptul că intervine deznădejdea. Păi, dacă tot ne bucurăm de un nou început, de ce să nu privim înainte cu speranță? Eu aș fi de părere că ceea ce a fost, a trecut, dar pentru ceea ce va să vină, de ce să ne ocupăm neuronii făcând „scenarii” deșarte și „proorocind” evenimente și întâmplări care poate că nu se vor îndeplini niciodată?

V-ați gândit vreodată că dacă i-am cere sprijinul Maicii Domnului, ne-ar putea fi de ajutor mai ales în această perioadă dificilă prin care trecem, știind că ea are inimă de mamă, are dragoste nemăsurată față de noi toți (buni sau răi, deopotrivă), fiind grabnic ajutătoare atunci când prin rugăciune, cu credință tare și cu multă smerenie îi cerem ajutorul? Dacă această frică de boală devine o psihoză colectivă, ajungem să ne deteriorăm sufletul chiar dacă sănătatea trupului nu este atinsă de acest virus care a adus atâta spaimă în toată lumea.

În încheiere, pentru a consolida „bruma” de credință pe care cu greu am dobândit-o și pentru a vă ajuta să vedeți „luminița de la capătul tunelului”, vreau să vă aduc aminte de suferința femeii gârbove, care de optsprezece ani avea un duh de neputință, aspect descris de către Sfântul Apostol și Evanghelist Luca în capitolul 13, versetele 10-17. Sunt convins că puțini știu ce înseamnă să porți o suferință în trup ani de zile. Și să ne gândim că atunci când suferința trupului se menține timp îndelungat, iar credința noastră nu se aseamănă nici pe departe cu cea a semenilor din perioada apostolică, apare suferința sufletului, caracterizată prin deznădejde, depresie și care (în lipsa rugăciunii) ajutată de mass-media, conduce la o minte bolnavă plină de scenarii negativiste. Mi-a venit în minte această pericopă evanghelică, gândindu-mă la cât poate îndura un om, iar noi ne plângem de un virus care bântuie prin lume de vreo doi ani de zile. Chiar dacă nu se spune nicăieri de rugăciunile ei, sunt convins că în pofida trupului neputincios, avea un caracter puternic. Dumnezeu i-a văzut suferința, i-a auzit rugăciunile și i-a dăruit vindecare. Așa va fi acum, la fel ca atunci: Domnul Hristos va vedea suferința oilor sale (nu și a caprelor), va asculta rugăciunile lor și va vindeca pe tot cel ce crede în El, dăruindu-i putere să înfrângă greutățile, neputințele și molima care ne-a cuprins și, cu siguranță, ne va ajuta cu puterea Sa, să nu dăm atât de multă crezare internetului, să avem discernământ în ceea ce privește informațiile care ne asaltează, să biruim frica și să privim înainte cu speranță!

Eugen Antohi, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Pentru că m-ai născut, mami, îți mulțumesc!

De curând, am aflat că în urmă cu vreo 30 de ani, o rudă apropiată ar fi putut aduce pe lume un copilăș, dar a renunțat la el...și m-am întristat foarte tare. Am încercat să nu o judec și să-i înțeleg decizia luată atunci, dar tot am rămas în starea de tristețe, gândindu-mă la cine ar fi putut deveni acel copil nenăscut și la câtă suferință trebuie să fie acum în sufletul familiei, care probabil a rămas cu regrete.

În „antiteză”, o prietenă foarte bună, care își dorește să aibă o familie cu copii, s-a bucurat foarte tare când a aflat că este însărcinată, dar a pierdut copilășul în primul trimestru... Atât familia, cât și noi, prietenii, am suferit mult și, de atunci, așteptăm cu nerăbdare ca bunul Dumnezeu să se milostivească de ei și să le dăruiască un copil, pentru a le alina sufletul!

Tot în familie, bunica l-a pierdut pe „micul meu unchi”, chiar imediat după naștere, apucând să-l boteze de urgență... Apoi, după ce mulți ani a făcut rugăciune și a mers la mănăstiri, l-a născut pe tatăl meu.

Știu că exemplele pe care le-am oferit sunt situații cunoscute, despre care, din păcate, auzim frecvent. Nu-mi doresc să vă întristez povestindu-vi-le, ci le-am descris cu intenția ca, acum, la început de an, să ținem un moment de reculegere, în care să ne rugăm împreună, în taină, pentru toți copiii care, din diferite motive, nu au apucat să se nască în această lume, nu au apucat să fie botezați sau au trăit foarte puțin, lăsând un mare gol în sufletele familiilor lor!

.....

În prezent, există multe asociații care sprijină femeile însărcinate aflate în criză de sarcină (de exemplu, „România pentru viață”, „Pro Vita” etc.) și mi se pare minunat cum sunt încurajate aceste viitoare mame, fiind ajutate și mai departe, cu nașterea și cu creșterea copiilor! În plus, se fac și acțiuni de voluntariat precum „Marșul pentru viață”, organizat în fiecare an în toate orașele mari din țară sau filme artistice (de exemplu, „Unplanned” din 2019, „Gimme Shelter” din 2013 etc.) care, la fel, susțin viața pruncilor din prima clipă.

Dintr-o statistică realizată de organizatorii Marșului pentru viață, am aflat că

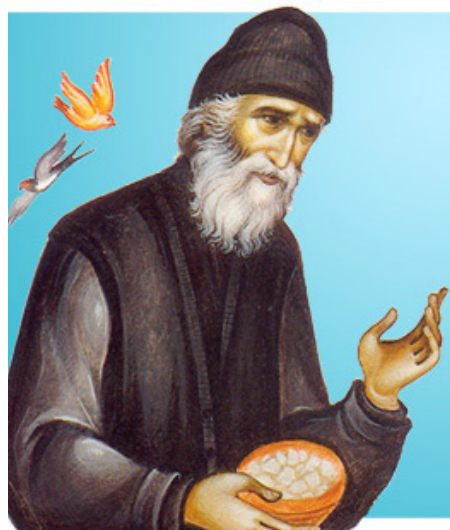
În anul nașterii mele (1995), s-au născut doar 236631 (32%) de prunci, iar alți 502840 (68%) au fost avortați...copii cu care aș fi putut să fiu colegă la grădiniță, la școală, la facultate...viitori tineri care puteau deveni doctori, polițiști, profesori, artiști...oameni care acum nu sunt și pe care mi-ar fi plăcut tare mult să-i întâlnesc, să-i cunosc și să ne împrietenim!

Mereu când mă gândesc la toți acești copii și la mămicile lor, realizez cât de greu mi-ar fi fost să aflu că aș mai fi putut avea un frate sau o soră, iar cu această ocazie, aș vrea să le mulțumesc mamei mele și întregii familii pentru curajul pe care l-au avut să ne dea naștere mie și fratelui meu, chiar dacă le-ar fi putut fi greu să ne crească în acele vremuri, chiar dacă, poate, se simțeau nepregătiți sau aveau alte temeri! Le mulțumesc și lui Dumnezeu și Sfântului Ioan cel Nou pentru că au ocrotit sarcina mamei, au ajutat să mă nasc, să trăiesc până acum și să apreciez această viață pe care am primit-o în dar!

Pe o pancartă, am văzut scris ceva atât de frumos: „Cu fiecare copil, un înger vine în lume”. Știu că-ți dau bătăi de cap câteodată (adică tot timpul), dar, pentru că m-ai născut, pentru că ai făcut să coboare un înger printre noi, mami, încă o dată, îți mulțumesc! ❤️

Ioana Sanciu, Parohia Sf. Vasile Tătărași

Ilustrație realizată de Ioana-Adina Manole

**"Dumnezeu multora nu le dă copii,
pentru ca astfel să iubească pe toți
copiii din lume ca pe ai lor și să-i
ajute la renașterea lor
duhovnicească"**

*Cuviosul Paisie Aghioritul
1924 - 1994*

De unde vine cuvântul *Crăciun*?

Chiar dacă lingvistica a dezvoltat în ultimii ani metode care să o recunoască drept știință, nu se poate spune pentru toate cuvintele istoria și originea lor. Există așa-numitele legi fonetice prin care sunetele în anumite contexte fonetice se schimbă sistematic. Așa, de pildă, latinescul *ct* devine în română *pt* (lactem>lapte, noctem>noapte). Limba română se păstrează însă în formă scrisă abia începând cu secolul al XVI-lea, deci multe cuvinte au origini discutate și reargumentate până în prezent.

Cuvântul *Crăciun* este un exemplu cât se poate de relevant pentru a arăta cum simpla urmărire a evoluțiilor fonetice nu poate duce mereu la forma inițială a cuvintelor, mai ales dacă acestea sunt foarte vechi. Etimologiile propuse și argumentate pentru *Crăciun* sunt foarte multe și variate, având filieră tracă, latină, slavă ori chiar greacă. Dificultatea e sporită de faptul că celelalte limbi romanice numesc sărbătoarea Nașterii Domnului într-un mod în care transpar atât înțelesul, cât și evoluția fonetică (port. *Natal*, it. *Natale*, sp. *Navidad*, fr. *Noel*). Cuvântul *Crăciun* nu pare să trimită prin forma sa în mod evident la *natalis* (*dies*).

Un etimon care poate fi justificat din punct de vedere al evoluției fonetice este *creationem*. Dogmatic, totuși, termenul indică o contradicție: Hristos este născut, iar nu făcut, deci nu este creat. Cele câteva asocieri între *creationem* și sensul de

copil (sard. *kriathone*, v.sp. *criazón*) au rămas fără dovezi suficiente de verosimile.

S-au adus argumente și în favoarea unui etimon din indo-europeană. Crăciunul este serbat când în era precreștină era sărbătorită nașterea soarelui. Majoritatea popoarelor venerau soarele și lumina, serbând solstițiul de iarnă. Arienii au răspândit cel mai mult acest cult – ei proveneau de prin câmpiile Siberiei, iar cu 15 secole înainte de nașterea lui Hristos au migrat spre India și Iran. Mithra, zeul soare, era cunoscut și venerat și de romani și geto-daci. Se vorbește de asemenea despre cultul buturugii, care are legătură cu sărbătoarea solară a solstițiului de iarnă și care îi determină pe unii lingviști să atribuie denumirii Crăciunului un etimon trac.

Etimonul latin *calationem* a fost susținut de mulți lingviști și teologi. *Calatio* era pentru latini chemarea adresată poporului în prima zi a lunii pentru a comunica sărbătorile în decursul lunii respective, în luna ianuarie fiind sărbătorit și anul nou. De la *calo* („chem”) vine însă cu siguranță cuvântul *colindă* (*calendae*). Dar o denumire a unei sărbători atât de importante pentru lumea creștină, cu atâta încărcătură dogmatică, e greu de crezut să fie de origine populară, și încă de la o sărbătoare păgână, iar nu de la o numire oficială dată de Biserică. Mai mult, se știe că la început, Crăciunul nu era sărbătorit la sfârșitul lunii, ci la Bobotează. Sărbătorirea Nașterii Domnului a avut loc după ce Sf. Constantin cel Mare hotărâse ca religia oficială a imperiului să fie cea creștină. În restul Europei, Crăciunul a început să se răspândească după anul 429, când a fost declarat de împăratul Iustinian sărbătoare a Imperiului Roman. La început, mai ales la greci și în zona de est, a fost prăznuit la 6 ianuarie, când, după tradiția biblică, se sărbătorea și crearea lui Adam, dar și Botezul Domnului. Acest lucru avea legătură cu faptul că la 6 ianuarie era serbată nașterea zeului Dionysos pentru greci ori a zeului Osiris pentru egipteni. Abia din secolul al IV-lea, Nașterea Domnului a fost fixată pe 25 decembrie – când înainte era sărbătorit zeul Mithra, identificat cu *Sol Invictus*.

Etimonul grec *Christougenos* (*genos* însemnând „naștere”) nu este, din păcate, susținut de legile fonetice ale limbii române, iar etimonul slav are de asemeni contraargumente de natură istorică și lingvistică. Pe de o parte, la venirea slavilor în vecinătatea românilor, exista deja o tradiție creștină veche de secole și un limbaj religios moștenit din latină. Pe de altă parte, atât slavii, cât și maghiarii care au cuvântul *Crăciun* în formă similară cu denumirea românească au și alte cuvinte pentru a desemna sărbătoarea Nașterii Domnului, pe când românii au unul singur, prezent în toate dialectele limbii.

Variantele cele mai verosimile rămân deci cele moștenite din latină. Etimonul

calatio este respins mai ales pentru a nu fi un termen ecleziastic. O situație similară se poate observa și la denumirea Paștilor în engleză. *Easter* se crede a proveni de la numele zeiței asociate cu primăvara și, bineînțeles, este un etimon combătut și astăzi. Referitor la sensul lui *calationem*, s-a afirmat de asemenea că preoții creștini (spre deosebire de preoții păgâni ai antichității) anunțau în ziua Crăciunului, când era sărbătorit și anul nou, data la care urmau să fie Paștile în anul respectiv. Argumentul nu este destul de puternic, însă etimonul rămâne demn de luat în considerare, evoluțiile fonetice în română permițând această opțiune.

Etimonul *creatio*, cu toate problemele teologice pe care le implică, poate fi și el justificat fonetic. Mai mult decât atât, aduce în discuție anumite aspecte istorice ale creștinismului timpuriu tulburat de erezii. Termenul de *creatio* a fost răspândit și în Dacia carpato-balcanică de către fanaticii susținători ai lui Arie. Pe teritoriul dacoroman, în secolul al IV-lea, episcopul got Ulfila învăța, cu sprijinul împăratului de la Roma, erezia care numea Dumnezeu-Tatăl drept Creator al lui Hristos, iar Hristos drept Creator al lumii. Prin Crăciun s-ar fi putut deci înțelege și „dies creationis Christi” și, în același timp, „dies creationis mundi”. Noțiunea aceasta eronată de *creatio* se folosește la un moment dat și de Fericitul Augustin. Termenul *Crăciun* ar oglindi, prin această etimologie, erezia ariană, opusă învățaturii de credință ortodoxă. Lucrul acesta transpare și în unele colinde populare.

Denumirea Crăciunului reflectă deci eforturile pentru cristalizarea și răspândirea creștinismului – iar lucrul acesta se face ori prin transformarea unor obiceiuri și practici religioase precreștine (de la zeul-soare la Hristos, Soarele dreptății), ori prin coexistența cu erezii care, iată, își pot lăsa amprente atât de adânci. Oricum ar fi adevărul, așa cum templele de demult deveneau biserici, iar ritualurile pentru zei, sărbători sfinte, numele de Crăciun, cu orice etimon i-ar corespunde, se curăță de păgânătate prin faptul că îl spunem, îl echivalăm și îl trăim ca Nașterea Domnului Iisus Hristos.

Ștefania Vaida, Parohia Sf. Vasile Tătărași

„Oricine să gândește la faptul că Pruncul Sfânt s-a născut în decembrie își dă seama exact ce înseamnă asta, și anume că Hristos nu este doar un soare de vară pentru cel prosper, ci și un foc de iarnă pentru cel nenorocit.
G. K. Chesterton”

Diavolul ne împiedică să spunem rugăciunea ca să ne poată înrobi mai ușor

Diavolul ne împiedică să spunem rugăciunea, ca să ne poată înrobi mai ușor. Ne aduce nepăsarea, grijile lumești, mii de piedici, cu unicul scop ca să ne împiedice să facem rugăciunea. Așa cum s-a arătat din multe evenimente întâmplare, demonii se înfricoșează de Numele lui Hristos.

Ei înșiși au mărturisit, prin gura oamenilor, că sunt arși, când aceștia se roagă.

Era odată un călugăr care căzuse în multă nepăsare, încât nu-și mai făcea nici canonul, și vroia să se întoarcă în lume. Deci s-a dus în locul lui natal, Kefalonia, unde se știe că aleargă cei demonizați, datorită vindecărilor făcute de Sfântul Gherasim. Deci și acesta, mergând să se închine la Sfântul, s-a întâlnit pe drum cu o demonizată, care i-a zis:

– Știi ce ții în mâna ta? Ah, dacă ai ști, nenorocitul, ce ții în mână! Dacă ai ști cât mă arde acest metanier, pe care tu îl ții din obișnuință, din rutină!

Călugărul a rămas ca trăsnit, a fost voia lui Dumnezeu ca demonul să-i vorbească în acest fel, și și-a revenit. Dumnezeu l-a luminat și și-a zis în sinea lui:

– Iată, uite ce fac eu, nenorocitul! Țin în mâna mea cea mai puternică armă, și nu pot să biruiesc un diavol! Și nu numai că nu pot să-l răpun, dar mă trage și mă duce unde voiește! Am păcătuțit, Dumnezeul meu!

Și în același moment a plecat pocăit la mănăstirea lui. Și venind, a pus iarăși început bun și atât a sporit în rugăciune și în viețuirea monahală, încât s-a făcut pildă de folos multora. Și eu, nenorocitul, l-am apucat pe acest călugăr. Și nu auzeai din gura lui decât: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, neîntrerupt. Îi spuneai ceva, el scotea două cuvinte și limba lui se întorcea de îndată la rugăciune. Atât de mult își obișnuise limba, într-o asemenea măsură se schimbase! Și să luăm seama că valoarea rugăciunii și a metanierului i-a descoperit-o – desigur, fără să vrea – diavolul, după judecățile și sfaturile nepătrunse ale Celui Preaînalt!

Sursa: Avva Efrem Filotheitul - „Sfaturi duhovnicești”, Editura Egumenița, 2012, pp. 45-46

Acolo unde este diavolul, acolo este răul

De ce se tem satana și demonii lui?

Este îndeobște cunoscut că satana se teme de Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Înainte de a continua, să vă dau drept exemplu un fapt adevărat, întâmplat în mănăstirea noastră. În urmă cu ceva vreme, a venit o familie și ne-a spus că în casa ei se întâmplă ceva ciudat. Trosnesc tablourile, au cârtiri și scandaluri, din punct de vedere economic nu merg bine, se îmbolnăvesc în mod frecvent fără ca medicii să le găsească ceva.

Atunci i-am întreat:

- Duminicile mergeți la biserică?
- Nu, îmi răspund.
- Postiți miercurea, vinerea, posturile mari de peste an?
- Nu.
- Beți agheasmă și luați anafură dimineața?
- Nu.

– Ce așteptați, dragii mei? Înăuntrul vostru nu există Dumnezeu, nu există Hristos, a plecat. Doar diavolul există, drept care, pentru aceea, mergeți spre diavolul. Unde este diavolul acolo este răul, acolo sunt scandaluri, certuri, boli, acolo sunt nenorociri etc. În timp ce acolo unde există Dumnezeu, domnește sănătatea, bucuria, pacea, fericirea, calmul, seninătatea, dragostea, blândețea etc.

Aduceți-L pe Dumnezeu în casa voastră și atunci demonii și toate uneltirile lor vor fugi. Aduceți pe Dumnezeu înăuntrul vostru și nu vă temeți. Din puternic, diavolul se transformă înaintea lui Hristos într-o ființă neputincioasă. Din leu se face furnică fără putere. Pentru aceasta creștinii credincioși care se roagă, care se spovedesc des, care se împărtășesc des, care merg la biserică în mod regulat, care stropesc casele lor cu agheasmă și împlinesc, în general, datoriile credinciosului creștin, nu numai că nu se tem de satana, ba chiar satana se teme să se mai apropie de casa lor. Astfel, credincioșii sunt pentru totdeauna apărați de toate uneltirile satanicești și de însuși satana. Deoarece satana vede pe Hristos în inima lor și fuge departe.

Sursa: Arhimandritul Nectarie Moulatsiotti – „Despre farmece și cum pot fi ele dezlegate”, Editura Bunavestire, Galați, 2003, p. 22

Strofe pentru suflet

A fost odată pe pământ

A fost odată pe pământ
Un Om trimis de Tatăl Sfânt
Să Se jertfească pentru noi,
Să moară, înviind apoi.

Strămoșul nostru, primul om,
Mâncase fructul dintr-un pom.
Păcatul a intrat în el
Și nu ieșea în niciun fel..

Pierzând Adam pe Duhul Sfânt,
Din Rai ajunse pe pământ,
Fiind de Tatăl blestemat
Pentru căderea în păcat.

Blestemul l-am primit și noi,
Urmașii săi născuți apoi,
Întregul neam fiind proscris,
Iar Raiul fuse interzis..

Dar pentru neamul omenesc
Avea un plan dumnezeiesc
Cerescul Tată iubitor
De oameni și de soarta lor:

El Îl trimise pe pământ
Pe Însuși Fiul Său Cel Sfânt
În firea noastră îmbrăcat,
Ca să ne spele de păcat..

Da, Dumnezeu Cel infinit
Veni în chip de om smerit
Și Se născu în grajd de boi
Din mila Tatălui de noi!

De mic a fost un Prunc model,
Crescând, nu a mai fost ca El
Bărbat atât de-ascultător
Și de porunci împlinitor..

El lumii propovăduia
Și veșnicia o vesteă,
Apoi pe Cruce grea L-au pus
Și-așa ne-a mântuit Iisus!

A fost odată pe pământ
Un Om atât de bun, de sfânt,
Trimis de Tatăl pentru noi
Să moară, înviind apoi..
Amin.

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Credința pentru copiii de toate vârstele

Sfântul Eufrosin și merele din Rai

Cuviosul Eufrosin s-a născut într-o familie foarte săracă. De mic copil a fost liniștit și ascultător. Când a crescut mai mărișor, s-a dus într-o mănăstire și-i ajuta pe călugări la treburile lor, primind în schimb adăpost și hrană.

Tânărul Eufrosin era tăcut și smerit și-i plăcea să petreacă mai mult în rugăciune, decât pălăvrăgind sau lenevind. De aceea, Dumnezeu a rânduit în așa fel, încât Eufrosin să fie pus la bucătărie să gătească mâncare. Aici, smeritul și iubitorul de liniște, se ruga cu inima la Dumnezeu și se gândea la bunătățile care vor fi în viața viitoare.

Dumnezeu îl iubea foarte mult pe Eufrosin, pentru că el nu se certa niciodată cu nimeni. Vrând să-l răsplătească pentru bunătatea sa, Dumnezeu i-a făcut lui Eufrosin următorul dar: să poată pleca în fiecare noapte, într-o clipită, oriunde l-ar duce gândul. Cu alte cuvinte, era destul ca Eufrosin să-și dorească ceva foarte mult, că Dumnezeu îi și îndeplinea dorința.

Dar pentru că Eufrosin se gândea tot timpul la Grădina Raiului, noapte de noapte se pomenea în acea grădină, încât nu știa dacă ceea ce i se întâmplă este adevărat sau visează.

În acea mănăstire trăia și un preot sfânt. Aceasta se ruga de multă vreme la Dumnezeu să-i descopere cu este în Grădina Raiului. Tot rugându-se așa, iată că s-a pomenit într-o noapte într-o grădină preafrumoasă, plină cu pomi, în care cântau păsări nemaipomenite. Când se uită mai bine, preotul ce să vadă? Nu-i venea să creadă ochilor! În mijlocul grădinii stătea Eufrosin, bucătarul, și se îndulcea din roadele pomilor.

Apropiindu-se, preotul l-a întrebat mirat: „A cui este grădina aceasta și cum ai ajuns aici?”, „Aceasta este grădina aleșilor lui Dumnezeu, iar pe mine Dumnezeu m-a lăsat aici să o păzesc și să mănânc din ea tot ce voiesc.”. Atunci preotul i-a zis: „Oare poți să-mi dai și mie măcar ceva din această grădină preafrumoasă?”, „Ia ce

voiești” – i-a răspuns Eufrosin. Preotul a arătat cu mâna niște mere frumoase, iar Eufrosin, rupând câteva, i le-a pus în rasă.

În aceeași clipă a bătut toaca și preotul s-a trezit din acea vedenie.

Preotul a crezut că tot ce s-a întâmplat a fost un simplu vis. Dar, când s-a ridicat din pat, ce să vadă? Pe masă erau trei mere frumoase, care umpleau camera de o mireasmă nemaipomenită. Băgând merele în sân, preotul a alergat repede să-l caute pe Eufrosin. Acesta tocmai ieșea din chilia sa, când preotul grăbit l-a oprit: „Eufrosine, spune-mi, unde ai fost azi-noapte?”, „La mine în chilie” – i-a răspuns Eufrosin. „Te jur pe Dumnezeu, spune-mi adevărul!”.

Văzând că preotul știe totul, Eufrosin nu s-a mai putut ascunde și i-a zis: „Am fost acolo unde ai fost și Sfinția Ta și eu ți-am dat merele pe care le ascunzi acum în sân.”.

Minunându-se foarte tare, îndată după terminarea rugăciunii, preotul a adunat toată mănăstirea și le-a povestit călugărilor cele întâmplate și despre darul mare al părintelui Eufrosin. Însă, când toți au vrut să alerge la Eufrosin să-și ia binecuvântare, ia-l pe Eufrosin de unde nu-i! Căci acesta, fiind smerit și nesuportând laudele oamenilor, a fugit într-o altă mănăstire, unde s-a ascuns, ca nimeni să nu-l cunoască.

Acolo, Sfântul Eufrosin a continuat să se roage în taină lui Dumnezeu și să plece în fiecare noapte în Grădina Raiului.

Iar merele acelea minunate au fost văzute de multă lume. Mulți bolnavi, gustând câte o bucăciță din ele, s-au vindecat de bolile lor. Iar preotul a păstrat unul dintre mere până la moartea sa, căci mărul nu arăta deloc semne că ar putrezi, ca merele obișnuite, ci dimpotrivă, răspândea întotdeauna o mireasmă foarte plăcută.

Sursa: Ieromonah Savatie Baștovoi – „Micul Pateric, povestit și ilustrat pentru copii”, Editura Cathisma, București, 2008, pp. 26-31

Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv

Mitropolitul Iosif Naniescu, numit după canonizare Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv, Mitropolitul Moldovei, s-a născut în Basarabia, ca fiu al preotului Anania Mihalache și al soției sale, Teodosia, din satul Răzălăi, ținutul Soroca, la 15 iulie 1818, primind la botez numele Ioan. Rămânând de mic orfan de tată, iar mama sa făcându-se monahie, la vârsta de 10 ani a fost luat de un unchi al său, ierodiaconul Teofilact, care l-a adus în obștea Mănăstirii Frumoasa, din Basarabia, apoi la Mănăstirea „Sfântul Spiridon” din Iași, unde se afla și un vestit spital. Acolo, tânărul Ioan a învățat ascultarea, smerenia, precum și slujirea lui Dumnezeu și a semenilor aflați în suferință. După o vreme, cei doi au mers la Mănăstirea „Sfântul Samuil” din Focșani, unde de asemenea funcționa un spital. Plecând apoi la Buzău, a îmbrăcat sfântul și îngerescul chip, primind, de la marele episcop Chesarie al Buzăului, numele de Iosif, după numele întâiului episcop al Argeșului.

Același Chesarie l-a hirotonit diacon și l-a îndrumat la învățătura de carte, pe care a deprins-o la Seminarul de la Buzău, apoi la Academia „Sfântul Sava” din București, având dascăli vestiți, precum profesorul Ioanid, de la care a învățat limba greacă și părintele Macarie ieromonahul, cunoscutul dascăl de psaltichie românească. De la Macarie, Iosif a deprins meșteșugul cântării bisericești curate, întrucât avea un glas foarte plăcut și el însuși a alcătuit cântări psaltice.

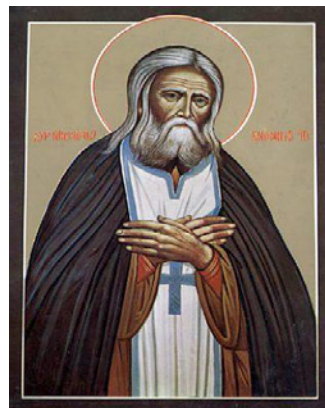
Fiind hirotonit episcop vicar al Mitropoliei Țării Românești, cu titulatura Iosif al Mirelor, urma cu vrednicie faptelor Sfântului Ierarh Nicolae. În anul 1873, fost ales episcop al Argeșului, iar peste doi ani, mitropolit al Moldovei, împlinindu-și cu multă osârdie chemarea și slujirea arhierescă. Împlinindu-și făgăduința către fostul mitropolit, Veniamin Costachi, făcută în vedenie, pe când mergea către Iași, ca nou ales mitropolit, Iosif a încheiat zidirea Catedralei mitropolitane în anul 1886, începută de marele Veniamin; la începerea căreia, în anul 1826, prin pronic dumnezeiască, a și fost de față pe când era copil la Iași.

Păstorind, deci, cu multă vrednicie Mitropolia Moldovei vreme de douăzeci și șapte de ani, s-a mutat la cereștile lăcașuri cu pace în anul 1902, în ziua de 26 ianuarie. Poporul l-a numit Iosif cel Sfânt și Milostiv.

Sursa: www.basilica.ro

Sfântul Serafim de Sarov

Sfântul Serafim de Sarov s-a născut la 19 iulie 1759, în orașul Kursk din Rusia, primind la botez numele de Prohor. A rămas orfan de tată la vârsta de 3 ani. Când a împlinit 17 ani, primind binecuvântarea mamei, a plecat să îmbrățișeze viața monahală la Lavra Pecerska de la Kiev. După un timp, îndrumat de Părintele Dositei din pustia Kitaev, a mers să-și petreacă restul vieții în Mănăstirea Sarovului. Pe 20 noiembrie 1778, tânărul Prohor a intrat în Mănăstirea Sarovului. După opt ani petrecuți ca frate, Prohor s-a învrednicit a primi chipul îngeresc, primind numele de Serafim, iar un an mai târziu a fost făcut ierodiacon. În 1793, la 35 de ani, a fost ierotonit ieromonah. Curând după aceasta, împlinind 16 ani de mănăstire, cu binecuvântarea bătrânului său, egumenul Pahomie, Sfântul Serafim s-a retras în pustie, într-o chiliuță din desișul pădurii, aflată pe malul râului Sarovka, la câțiva kilometri de mănăstire.

S-a întors în mănăstire în anul 1810, la cererea bătrânilor. Aproape trei ani a fost grav bolnav de hidropizie, o suferință în urma căreia întreg trupul se umflă din cauza reținerii apei din corp. Sfântul Serafim le-a spus celor din obștea mănăstirii: „M-am predat pe mine însumi adevăratului Doctor al sufletelor și al trupurilor, Domnului nostru Iisus Hristos și Preacuratei Sale Maici. Dăruieți-mi de dragul Domnului, cunoscutul remediu (Sfânta Euharistie)”. Împărtășit în chilia sa, Serafim se însănătoși grabnic, în urma apariției Maicii Domnului, înconjurată de Sfântul Petru și Ioan Evanghelistul, care, arătând spre cel ce zăcea în pat a zis: „El este unul dintre ai noștri”, atingând cu sceptra lui șoldul drept al bolnavului, de unde s-a scurs toată apa afară. Revine în 1825 la chilia sa din pădure, unde va primi mii de pelerini din întreaga Rusie. Fiindu-i dat darul înainte-vederii, Sfântul Serafim de Sarov, făcătorul de minuni, oferea tuturor mângâiere și povață. Sfântul întâmpina pe oricine venea la el cu o închinăciune, un sărut duhovnicesc și cuvintele urării pascale „Hristos a Înviat!”. Îi numea pe toți „bucuria mea”.

În data de 2 ianuarie 1833, Sfântul Serafim de Sarov a fost aflat adormit întru Domnul în chilia sa, la rugăciune, în genunchi, cu mâinile încrucișate pe piept în fața icoanei Maicii Domnului.

Sursa: www.crestinortodox.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2022

1 S (†) Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare

2 D **Înainteprăznuirea Botezului Domnului; Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov**

Duminica dinaintea Botezului Domnului - Ap. II Timotei IV, 5-8, Ev. Marcu I, 1-8, glas 3, voscr. 6

3 L Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie

4 M Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei

5 M Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (*Ajunul Bobotezei*)

6 J (†) **Botezul Domnului (Boboteaza)**

7 V †) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înainteemergătorul Domnului**

8 S Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărt.; Cuv. Domnica

9 D **Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie**

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 4, voscr. 7

10 L Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești

11 M † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie

12 M Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia

13 J Sf. Mc. Ermil și Stratonic; Cuv. Iacob din Nisibe

14 V *Odovania Praznicului Botezului Domnului*; Cuv. Părinți ucși în Sinai și Rait

15 S Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul

16 D **Închinarea cinstiului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el**

Duminica a 29-a după Rusalii (a celor zece leproși) Ap. Coloseni I, 12-18, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 5, voscr. 8

17 L † Cuv. Antonie cel Mare

18 M † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei

19 M Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia

20 J † Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu

21 V Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila

22 S Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul

23 D **Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel**

Duminica a 31-a după Rusalii (Vindecarea orbului din Ierihon) - Ap. I Timotei I, 15-17, Ev. Luca XVIII, 35-43, glas 6, voscr. 9

24 L Cuv. Xenia; Sf. Mc. Vavila, Timotei și Agapie

25 M †) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Public; †) Sf. Bretanion, Ep. Tomisului

26 M †) Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei; Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan

27 J † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa

28 V Cuv. Efrem Sirul, Paladie și Iacob

29 S Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul

30 D †) Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur;

Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 7, voscr. 10

31 L Sf. Doctori fără de arginți Chir și Ioan; Sf. Mc. Victorin

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Să privim înainte cu speranță	1
Pentru că m-ai născut, mami, îți mulțumesc!	4
De unde vine cuvântul <i>Crăciun</i> ?	6
Diavolul ne împiedică să spunem rugăciunea ca să ne poată înrobi mai ușor	9
Acolo unde este diavolul, acolo este răul	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfântul Ierarh Iosif cel Milostiv	14
Sfântul Serafim de Sarov	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciu

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424